

Arrest

nr. 206 389 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. VANNEUVILLE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Shamsapur (District Surkh Rod, provincie Nangarhar). Uw vader stierf enkele jaren geleden een natuurlijke dood. Na zijn dood bleef u in Shamsapur wonen met uw moeder, drie broers en twee zussen.

Uw broer N. (...) had een apotheek in Shamsapur, waar u ook werkte. Daarnaast werkte N. (...) als verpleger in een ziekenhuis te Jalalabad. De taliban kwamen vaak langs in zijn apotheek. Ze hadden medicijnen nodig en eisten dat N. (...) verzorging bood aan gewonde leden van de taliban. De taliban bedreigden hem na verloop van tijd omwille van zijn activiteiten in het ziekenhuis. Ook eisten ze geld van hem.

N. (...) diende uiteindelijk klacht in tegen de taliban. Twee dagen later verdween hij spoorloos toen hij op weg was naar zijn werk. Uw broer S. (...) werd dezelfde dag vermoord op weg van de moskee naar huis. Uit schrik besloot u het land te ontvluchten, wat u samen met uw broer W. (...) deed een week nadat N. (...) spoorloos raakte en S. (...) werd vermoord.

U vloog vanuit Kabul naar Iran, waarna u over land uw reis verder zette. U reisde via Turkije, Slowakije en een aantal voor u onbekende landen om in België aan te komen op 28 augustus 2016. U diende op 30 augustus 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in. In Hongarije werden op 1 en 2 mei 2016 uw vingerafdrukken genomen. U verbleef twee maanden in een gesloten centrum in Slowakije. U geraakte uw broer W. (...) kwijt bij de oversteek van Iran naar Turkije en heeft sindsdien geen nieuws meer van hem. U weet niet hoelang u onderweg was.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreesde dat de taliban u zouden vermoorden nadat ze reeds twee broers van u viseerden. Ter staving van uw eerste verzoek legde u ten eerste documenten neer van N. (...): zijn diploma, zijn identificatiebewijs voor het werk, zijn bankkaart, zijn belastingkaart en enkele foto's die genomen zijn tijdens zijn opleiding en huwelijksfeest. Verder legde u uw eigen taskara, een kopie van het paspoort van uw vader, een verklaring van het districtshuis dat uw problemen bevestigt, enkele foto's van uw vermoorde broer S. (...) en de enveloppe waarmee voorgaande documenten waren verstuurd neer. Uw advocaat overhandigde ook nog een attest van een psycholoog.

Op 13 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban. Op 29 maart 2018 verwierp de RvV uw beroep. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

U verliet België niet en dient op 15 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u niet terug kan keren naar Afghanistan omdat er oorlog heerst. U zou bovendien niets meer hebben in Afghanistan omdat uw familie gronden verkocht om uw reis te betalen. U heeft ook geen contact meer met iemand in uw land van herkomst.

Verder verklaart u op aanraden van andere mensen informatie te hebben achtergehouden tijdens uw eerste verzoek. Zo verzweeg u dat de man van uw tante lid was van de taliban. Hij probeerde u te overtuigen om met de taliban samen te werken.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u volgende documenten neer: een brief van de dokter, een brief van het Rode Kruis waar uw vader werkte, een verkoopakte en een enveloppe.

Op 17 mei 2018 werd u door de DVZ overgebracht naar het centrum voor illegalen van Merksplas (CIM).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw psychologische toestand, moet er immers op worden gewezen dat u zou lijden aan een depressieve stemming, vermindering van interesse in het dagelijkse leven, insomnia, agitatie, vermoeidheid, concentratieproblemen, geheugenproblemen en suïcidale gedachten. Hieruit blijkt niet dat u niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw broers zouden zijn vermoord door de taliban en u ook zou gevisieerd worden, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Zo achtte het CGVS het volstrekt onlogisch dat de taliban u en uw broers zouden viseren en kon worden vastgesteld dat u tegenstrijdige

verklaringen aflegde over essentiële zaken in uw asielrelaas. Het louter herhalen van uw asielmotieven wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De documenten die u neerlegt weerleggen de eerdere appreciatie van de Belgische asielinstanties evenmin. Dat uw vader in het jaar 1993 als elektricien in een ziekenhuis te Jalalabad werkzaam was, zoals het arbeidscontract lijkt aan te tonen, zegt werkelijk niets over uw beweerde problemen. In de verkoopakte valt te lezen dat ene W. (...) zijn grond in Shamsapoor verkocht. Naast de vaststelling dat u hiermee niet aantoont dat deze persoon uw broer zou zijn, weet dit document evenmin ondersteuning te bieden voor uw beweerde problemen met de taliban.

In de brief van uw psycholoog staat te lezen dat u psychiatrische hulp nodig heeft en dat u kenmerken zou vertonen van een klinische depressie en posttraumatische stress. Het CGVS merkte reeds in uw eerste weigeringsbeslissing op dat dergelijke ongerijmdheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen bezwaarlijk konden worden verklaard door posttraumatische stress. Bovendien is het volstrekt onduidelijk op basis van welk onderzoek uw psychologe tot de conclusie zou komen dat u aan geheugenproblemen zou lijden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over de gebeurtenissen die geen verband houden met uw eerste verzoek, namelijk dat de man van uw tante druk op u zette om aan te sluiten bij de taliban, dient te worden opgemerkt dat hier niet het minste geloof aan kan gehecht worden. U verklaart dat u dit verzweeg omdat u dacht dat u zou opgesloten worden in de gevangenis. Deze verklaring raakt kant noch wal. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan men bovendien verwachten dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. U weet bovendien uw nieuwe asielmotief met geen enkel document te staven.

Wat betreft uw vrees voor de algemene onveiligheidssituatie in Afghanistan dient er op te worden gewezen dat dit geen motief is dat onder de Geneefse Vluchtelingenconventie ressorteert.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

In uw vorige beslissing werd vastgesteld dat u in Jalalabad over een volwaardig intern vluchtalternatief beschikt. Zo was het CGVS van oordeel dat u over de nodige kwaliteiten beschikt om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Ook bleek het dat uw familie over voldoende financiële draagkracht beschikte. Dat uw broer mogelijks gronden verkocht weet deze beoordeling niet om te buigen. Verder bleek u ook over een aanzienlijk (familiaal) netwerk te beschikken in grootstedelijk gebied Jalalabad. Uw tante zou in Naghrak wonen met haar man en drie zonen, waar u vaak op bezoek ging.

Daarnaast blijkt dat veiligheidssituatie in uw district actueel van die aard is dat men kan stellen dat er voor burgers in Surkh Rod geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (zie onder). U bracht verder geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze

regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkh Rod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkh Rod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkh Rod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkh Rod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de procedure

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verzoekt om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing nu zij zich op het moment van haar eerste volgend verzoek om internationale bescherming niet in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet bevond, zo blijkt uit de stukken die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 4-5 en 9), wijst de Raad er evenwel op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen "48/2 t.e.m. 48/5" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 30 augustus 2016 door verwerende partij bij beslissing van 30 juni 2017 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. In het bijzonder werd geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met de taliban. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 201 841 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 maart 2018, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

3.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek om internationale bescherming.

3.2.4. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift fotokopieën van de door haar bijgebrachte documenten in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming bijbrengt (bijlage 6), wijst de Raad erop dat het louter opnieuw bijbrengen van reeds eerder aan het administratief dossier toegevoegde documenten geen weerlegging uitmaakt van de desbetreffende motivering van verweerder waarbij deze documenten duidelijk in overweging werden genomen.

Ter staving van haar verklaring dat de man van haar tante druk op haar zette om zich aan te sluiten bij de taliban, voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift enkele foto's van haar en haar oom (bijlage 3). Verzoekende partij verwijst in dit verband naar andere foto's in haar dossier die zij tevens als bijlage toevoegt aan haar verzoekschrift (bijlage 7) om aan te tonen dat de man op de foto's duidelijk verzoekende partij betreft. Verder bemerkt zij nog dat zij aanvankelijk veel schrik had om dit element te vertellen, doch thans bereid is haar medewerking te verlenen. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat, daar waar verzoekende partij bemerkt aanvankelijk veel schrik te hebben gehad om dit element te vertellen, verwerende partij in de bestreden beslissing terecht motiveert dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. De vaststelling dat zij dit element pas aanhaalt in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming, ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan.

Wat betreft de bijgebrachte foto's (bijlage 3 van het verzoekschrift), die verzoekende partij en haar oom zouden betreffen, stelt de Raad vast dat deze foto's geenszins van aard zijn de door verzoekende partij beweerde problemen met haar oom te staven, nu nergens uit blijkt dat de persoon op de foto's haar oom betreft. Bovendien kan aan dergelijke privé-foto's hoe dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Verder verwijst verzoekende partij naar haar psychologische problemen, stellende dat zij hierdoor niet alles begrijpt en zeer vatbaar is voor beïnvloeding van andere bewoners in het centrum. Dat zij zware psychologische problemen heeft wordt bovendien bevestigd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden (zie bijlage 8 van het verzoekschrift). In dit verband voegt verzoekende partij tevens een overzicht van de medicatie die zij neemt waaruit eveneens haar psychologische problemen blijken (bijlage 11). De Raad wijst erop dat met de psychologische problemen van verzoekende partij reeds rekening gehouden werd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, doch geoordeeld werd dat deze de vastgestelde ongerijmdheden en tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet konden verklaren en dat psychische problemen bovendien geen verschoning bieden voor het afleggen van leugenachtige verklaringen en het verzwijgen of geheel anders voorstellen van haar 'werkelijke' problemen. Ook uit de thans bijgebrachte stukken blijkt nergens dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij in de absolute onmogelijkheid zou zijn een coherent, consistent en een volledig relaas naar voor te brengen van de problemen die zij persoonlijk heeft meegemaakt.

Waar verwerende partij in verband met de neergelegde verkoopakte waarin te lezen valt dat ene W. zijn grond in Shamsapoor verkocht, motiveert dat verzoekende partij hiermee niet aantoonde dat deze persoon haar broer zou zijn, vraagt verzoekende partij zich in haar verzoekschrift af hoe zij over deze verkoopakte zou kunnen beschikken indien het niet toebehoorde aan haar familie. De Raad bemerkt evenwel dat er tal van mogelijkheden zijn waarop verzoekende partij in het bezit kan komen van dergelijke verkoopakte, zoals bijvoorbeeld via een kennis. Bovendien onderstreept de Raad dat dit document hoe dan ook op geen enkele wijze haar beweerde problemen met de taliban ondersteunt. Evenmin kan het loutere feit dat haar broer mogelijks gronden verkocht volstaan om de beoordeling in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, in het kader van het onderzoek naar het voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoekende partij, dat haar familie over voldoende financiële draagkracht beschikt, om te buigen.

Inzake de bemerking van verzoekende partij dat de commissaris-generaal thans niet meer opwerpt dat verzoekende partij over een intern vestigingsalternatief zou beschikken te Jalalabad, stelt de Raad vast dat dit betoog blijk geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de motivering duidelijk dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bijbrengt die van aard zijn de beoordeling aangaande het voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief te Jalalabad om te buigen. De beoordeling in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming dat zij voor wat betreft haar vrees voor de algemene onveiligheid in haar regio van herkomst over een intern vestigingsalternatief te Jalalabad beschikt – hoewel ten overvloede, nu thans uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er actueel voor burgers in Surkh Rod geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet is (zie *infra*) – blijft dan ook onverminderd overeind.

Daar waar verzoekende partij in het kader van het intern vestigingsalternatief nog bemerkt dat zij geenszins terecht kan bij haar tante die in Naghrak woont, aangezien het haar man is die haar in het verleden reeds heeft trachten te overtuigen om voor de taliban te werken, wijst de Raad er evenwel op dat *supra* reeds is gebleken dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat haar oom getracht heeft haar te overtuigen om voor de taliban te werken.

Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift in verband met de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst (Surkh Rod) nog een EASO-rapport d.d. mei 2018 voegt (bijlage 10), stelt de Raad vast dat deze informatie niet van aard is de motivering in de bestreden beslissing dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, delen 1 en 2) blijkt dat er actueel voor burgers in Surkh Rod geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet is, te weerleggen. De door verzoekende partij bijgebrachte informatie, dewelke een update betreft van het EASO-rapport van december 2017 waarop verwerende partij zich in de bestreden beslissing steunt, ligt immers in dezelfde

lijn als de informatie waarop de uitgebreide analyse in de bestreden beslissing van de veiligheidssituatie in Surkh Rod is gesteund. Dat zich in Surkh Rod terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt door verwerende partij niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband tevens naar zijn uiteenzetting in punt 3.2.7..

3.2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten, de uitgebreide landeninformatie en de verklaring van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de nieuwe elementen met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, stukken 5, 6 en 7). De Raad duidt er in dit verband nog op dat, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal de verzoeker niet dient op te roepen voor een persoonlijk onderhoud wanneer deze in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

3.2.9. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT